

Fiona Zerbst (Africa de Sud)
(traducere de Adrian Lesenciuc)

Un cui ruginit
îndreptându-i botul
spre cer,

țintuia
spre colibă
prețul de vânzare:

numai șapte sute de dolari,
prietenii, urs împușcat în Siberia.
Un exemplar mare.

A fost.
Ursul imens, târât brutal
prin fața pădurii

- unde fusese chiar timid -
pironit în poziția asta
rigidă, cu labele întinse.

Găuri neregulate
schițau conturul ochilor.
Blana slinoasă

duhnea de la douăzeci de metri.
Ursul rusesc
târât spre sudul îndepărtat,

râcăia tăcut în legănare.
Un urs ucis.
Trofeul său - simplu și zdrențăros,

legănarea sa
familiară, îmblănită,
degradantă:

pironit aici, în privirea noastră,
ca o expunere a religiei,
ca un Christ rănit

care nu mai are răspunsuri pentru noi.

Fiona Zerbst a publicat în 2002 la „Snailpress”, Cape Town, volumul de versuri *Time and again*, lucrare care completează seria începută în 1991 cu *Parting Shots* (Carrefour Press) și continuată în 1995 cu *The Small Zone* (Snailpress), dar și cu antologiile de poezie sud-africană, *The Heart in Exile*, *The Pick of Snailpress* și *City in Words*, în care este prezentă.

Această poezie oferă surpriza descoperirii influențelor slave, influențe datorate celor șase luni petrecute în Rusia și Ucraina (și mariajului eșuat cu un ucrainean); poezia Fionei Zerbst se întoarce la starea primară, la starea de euforie, tăind de la rădăcini orice încercare de instalare a scriiturii cotidianiste. (...) Fiona Zerbst nu alunecă însă în consumarea jurnalistică; textul este încărcat de fiorul curiozității imediate, uneori ocultat de răceală, de apatie, de lipsa de magnitudine a evenimentelor, alături salturile de bruște în evenimente cutremurătoare (variabila emotivă de la nivelul primar lasă locul unei interpretări majore din viața politică recentă: alegoria morții ursului, redând căderea imperiului sovietic - *The bear*). (Adrian Lesenciuc)

Un colț al camerei artistei în Paris

„Nu poți avea niciodată ceva de exprimat,
în afara dorinței pentru o viață mai interiorizată”
Gwen John

Asta-i singura cale de a părăsi o cameră:
aruncă o privire ca și cum totuși n-ai
părăsi-o;
lasă-ți haina pe scaunul de răchită
de lângă fereastră. Așteaptă până când,
târziu, soarele
va usca aceste flori năclăite sub apăsarea
geamului.
Știi că aici nu există trădare, luare cu sila.
Știi doar că ceva s-a schimbat: tu nu vei
mai măsura niciodată
trecutul sau praful împânzind din nou
locul.
Ceva simplu și profund a murit,
tocit de ore, pentru-a urzi țesătura tăcerii.

Ai desenat levănțica în dantelă, pentru-a
vopsi
această țesătură: esență a viziunii de
femeie.
Alți noi locatari vor trece dintr-o parte în
alta
copiindu-ți curajul, imposibila izolare sau
ignorarea,
modestia, simțul fără de slăbiciune al
grației.
Când ai plecat, în apăsarea traiului de aici
ai lăsat camera explorând, în ciuda
luminii,
spațiul; pare-se că timpul a fost la fel de
crud.

Ai murit la Dieppe, la șaiszeci și trei de ani
și nu aici, rue de Cherche-Midi, la
numărul 87.

Gabriel Stan

